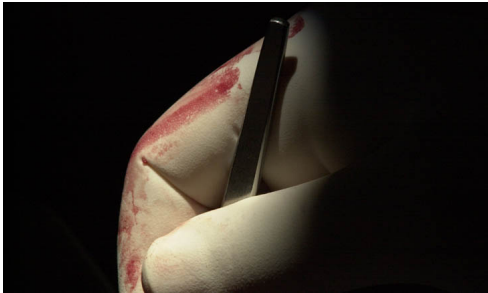

Διήγημα βγαλμένο από τα σπλάχνα της καθημερινότητας. Γλυκόξινο, αισιόδοξα απαισιόδοξο, αληθινά ανθρώπινο. Απ' τη καλή κι απ' την ανάποδη (κεφάλαιον, δεύτερο και τελευταίο: μετά από τρεις ώρες νάρκωσης)

Έψαξε, το λοιπόν, και βρήκε τον καλό γιατρό και ωραίο άνθρωπο, ο δικός μου. Και ήρθε όλος φούρια να μου διηγηθεί τα πεπραγμένα, μετά τη σκούρα [περιπέτεια](#), της προηγούμενης ανάρτησης. Πόσο πολύ τον περιποιήθηκαν, πόσο καλή δουλειά έκαναν. Στο βαθμό βέβαια που ένας πολίτης, άσχετος με την ιατρική επιστήμη, μπορεί να κρίνει έναν ιατρό.

Αλλά ας μην λησμονούμε ότι δεν χρειάζονται ειδικές γνώσεις για να κρίνεις έναν σύγχρονο Ιπποκράτη που έχει ξεχάσει στο σωθικά του εγχειριζόμενου κάποιο εργαλείο, ή μέσα στη ρίζα του, προς απονεύρωση, δοντιού, κομμάτι σπασμένου στελέχους. Το είχε δει με τα ματάκια του, ο δικός μου, αυτό το τελευταίο.

Τέλος πάντων, την έκανε την επέμβαση, και μάλιστα λαπαροσκοπικά και ως εκ τούτου, παινευόταν ότι ο "δικός του" δόκτωρ, είναι Μαγκιόρος, που τον εγχείρησε έτσι, ενώ ο άλλος ήταν Αλμπάνης, αυτή τις λέξεις χρησιμοποίησε θαρρώ. Και όχι μόνον αυτό αλλά, ο Μαγκιόρος, του βρήκε και άλλο μερεμέτι που ήταν σοβαρότερο από το πρωτίστως εντοπισθέν, το οποίον άλλο μερεμέτι, ο πρώτος ούτε που το οσμίστηκε.

Εκτός αν το είχε εντοπίσει και στόχευε σε κάποιο δεύτερο 1500άρι - αέρα μπανά. Έτσι δεν ήξευρε τι είναι χειρότερο από τα δυο. Διότι ναι μεν ναίφ και αφελής ο δικός μου, αλλά όταν στριμωχτεί, στροφάρει και λιγάκι στο ρετιρέ.

Μου περιέγραψε, πως τον φόρτωσε στο φορείο, από το δωμάτιο ο Κώστας, παλικαράκι νέο και γεροδεμένο, με όλη την αισιοδοξία του κόσμου στα χείλη του, ύπανδρος και πατέρας ενώ το δεύτερο κυοφορείτο ήδη, εις την μήτραν της συζύγου. Που πριν τέσσερα χρόνια ήταν πλακάς, τα επόμενα τρία τραυματιοφορέας και τώρα στα χειρουργεία (τι μαθαίνει κανείς άμα είναι περίεργος ή προσπαθεί να ξεχάσει που τον πάνε). Τον επήρε λοιπόν, τον επήγε στο ασανέρ.

Ανάσκελα ο δικός μου, τον έβαλε με την κορφή μέσα στον ανελκυστήρα, και καθώς προχωρούσε σιγά – σιγά το φορείο, αντίκριζε τον έναν μετά τον άλλον, τέσσερις γιατρούς στην σειρά με λευκές, πράσινες φορεσιές εναλλάξ, βλοσυρούς, σοβαρούς, ανέκφραστους. Σαν σκηνή από δημιουργία των Mody Pythons ή κάποιο ονειρικό πλάνο του Bob Fosse από το All that Jazz.

Στη συνέχεια μου διηγήθηκε, ότι μόλις τον πήρανε στα χειρουργεία, λίγο πριν κατεβεί ο γενικός από την νάρκωση, ήταν από πάνω του τρεις χειρουργοί, που του μιλούσαν εύθυμα και συνέχεια για να ηρεμήσει, να ξεχαστεί. Ήταν βέβαιος μάλιστα, πως χαιρόνταν πολύ αυτό που έκαναν, και σκέφτηκε ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευλογία από το να βγάζεις τον επιούσιο, όσο πλούσιος ή περιορισμένος είναι αυτός, με χαρά και καλοσύνη. Τρεις χειρουργοί. Πριν έρθει ο επικεφαλής. Σύνολο τέσσερις. Έκανε τον λογαριασμό, ωσάν νέος Αντώνης Μπεϊζάνης, τρεις έξτρα επί χιλιαπεντακό ίσον τέσσερα κόμμα πέντε. Τόσα χιλιάρικα θα έπρεπε να πλερώσει, στην λογική της αρπαχτής του απορριφθέντος.

Καθώς τα λογάριαζε όλα αυτά, σε μια προσπάθεια να αντλήσει πληροφορίες από αυτόν τον περίεργο πράσινο κόσμο, έτσι ανάσκελα που ήταν και τον πασπατεύαν πάνω στη χειρουργική κλίνη, μέσα στη ψύχρα του χώρου, κοίταξε για τελευταία φορά τα πορτοκαλιά ψηφία ενός ρολογιού. 13:42. Άκουσε τον παλμογράφο που ηχούσε τους κτύπους της καρδιάς του, ρώτησε πόσοι, του είπαν εβδομηντατόσοι και το επόμενο που θυμόταν, ήταν η σύζυγος, κάπως φλού, πάνω από το κεφάλι του.

- «*Τι ώρα είναι;*» την ρώτησε
- «*Σχεδόν πέντε*» απλοποίησε την απάντηση η σύζυξ.
- «*Πρέπει να φύγεις να πας στη δουλειά*» μουρμούρισε μέσα στη μαστούρα του ο εγγχειρισθείς, δικός μου.
- «*Δεν χρειάζεται, το κανόνισα, θα μείνω κοντά σου*» αποκρίθηκε το έτερον ήμισυ.

Ρε μπας και υπάρχουν εκεί πάνω; Αναρωτήθηκε χωρίς να το συλλαβίσει φωναχτά, καθότι

δεδηλωμένος άθεος.

Μα μετά σκέφτηκε, πως άμα υπήρχε εκεί πάνω, δεν θα επέτρεπε την αδικία να ξεπατώνει το δίκιο, τόσο ξεδιάντροπα. Μετά πάλι σκέφτηκε ότι μαζί με το άσχημο υπάρχει και το όμορφο, μαζί με το σκοτάδι το φώς, αλλά αυτό καθόλου δεν συνιστά, το: τα πάντα εν σοφία εποίησες.

Τι σκέφτεται κανείς μετά από τρεις ώρες νάρκωσης...

Η τελετή ολοκληρώθηκε με τρεις ακόμα επισκέψεις στους θεράποντες, όπου ο δικός μου εκόμισεν, τα πεσκέσ(ι)α. Ως προς τούτο, προτίμησε δυο θέαρεστα αντικείμενα. Από μια φιάλη εκλεκτού οίνου και από ένα βιβλίο σε κάθε γιατρό. Χρήσιμα και συμβολικά όλα τούτα. Ένας συνδυασμός σπονδής στο Διονυσιακό βωμό και ένα ψίχουλο πνευματικής τροφής. Τι πιο αντιπροσωπευτικό για να ευχαριστήσει, μα και να τιμήσει όσους τον περιποιήθηκαν, με ακεραιότητα και ευγένεια;